

Petra
Hülsmann

**Een man om
op te (vr)eten**

Vertaling Lillian Caris

HarperCollins

© 2016 Bastei Lübbe AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Glück ist, wenn man trotzdem liebt*
Vertaling: Lilian Caris
Omslagontwerp: FAVORITBUERO, München
Omslagbeeld: © Image Source/Getty Images
Foto auteur: Olivier Favre
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2210 9
NUR 302
Eerste druk mei 2017

Originele uitgave verschenen bij Bastei Lübbe Taschenbuch, Köln, Germany.
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Het soepfiasco

‘Ze moeten nog eens tegen me zeggen dat veranderingen goed zijn,’ verzuchtte ik terwijl ik lusteloos in mijn Yum-Yum-instantsoep roerde. ‘Dit hier kun je toch niet bepaald positief noemen.’

Ik wendde mijn blik af van de bruinachtige troebele soep en keek door de grote winkelruit naar de overkant van de straat. Een paar dagen geleden was daar in plaats van mijn stam-Vietnamees Mr. Lee een nieuw restaurant geopend, wat ik enorm onbeschaamd vond. Want in plaats van te genieten van Mr. Lees noedelsoep was ik nu genoodzaakt mijn middagpauzes door te brengen in het koffiekeukentje van de bloemenwinkel waar ik werkte. Mijn enthousiasme voor instantsoep werd met de dag minder, en ik kon amper geloven hoe zwaar ik het had.

‘Veranderingen zijn ook niet per definitie slecht, Isabelle,’ zei mijn cheffin Brigitte terwijl ze zonder te kijken kunstig een boeket van calla’s bond. ‘Ga toch eens naar die Thiels aan de over-

kant; daar vind je vast een geschikte vervanging voor je geliefde noedelsoep.’

‘Ik wil die Thiels helemaal niet, ik wil Mr. Lee terug! Bovendien ziet die tent er van buitenaf vreselijk trendy en duur uit.’

Brigitte slaakte een zucht. ‘Jij bent met je zevenentwintig jaar veel te jong om zo’n gewoontedier te zijn. Wees toch eens spontaan!’

Dat had ik al vaak van haar te horen gekregen. Brigitte was zo iemand die gewoontes als iets negatiefs zag. Maar in deze onoverzichtelijke, chaotische wereld boden ze mij zekerheid en het prettige gevoel dat ik wist wat ik kon verwachten. Ik pakte de zaken nu eenmaal graag doelgericht en volgens een bepaald plan aan in plaats van me te laten leiden door wat zich voordeed, en volgens mij hadden routine en een gestructureerd leven niets met leeftijd te maken. Bovendien kon ik heus wel spontaan zijn. Ik had al eens een paar rare dingen gedaan, zoals...

Hoe dan ook, het ging erom dat ik gesteld was op de gewoontes in mijn leven, en ik wilde absoluut niet dat er iets veranderde. Mijn werk in Brigittes bloemenzaak bijvoorbeeld. Ik hield van bloemen, ik hield van Brigitte en ik hield van de winkel. Daarom zou ik hem ook overnemen wanneer Brigitte met pensioen ging. Daar spaarde ik al voor, en ik verheugde me erop dat Schumachers Bloemenzaak op een dag Wagners Bloemenzaak zou heten. Ook belangrijk waren voor mij alle kleine gewoontes, zoals de eerste kop koffie die ik thuis bij het keukenraam dronk terwijl ik keek hoe Emre, de eigenaar van de kiosk aan de overkant, zijn bestellingen in ontvangst nam. Of mijn dagelijkse soap *Liefde! Liefde! Liefde!*, die ik gepassioneerd volgde. En natuurlijk mijn middagpauze bij die goeie ouwe Mr. Lee. Elf jaar lang had ik daar elke middag de soep van de dag gegeten, die

elke dag noedelsoep was geweest. Maar helaas was ik zo ongeveer de enige klant geweest – reden waarom Mr. Lee zijn zaak vermoedelijk ook had moeten sluiten.

Met ware doodsverachting nam ik een lepel van mijn kleffe, melige Yum-Yum-soep. Gadver, wat een weerzinwekkende smurrie! Erger dan dat kon het bij Thiels eigenlijk ook niet zijn. Ik gooide de rest in de vuilnisbak, liep weer naar de etalage en keek naar het restaurant aan de overkant. De tafels buiten waren altijd allemaal bezet, dus was de zaak mogelijk helemaal niet zo slecht. Misschien hadden ze daar zelfs wel een soep van de dag. Bovendien... zouden ze al een bloemenleverancier hebben? Sinds een paar maanden geleden de nieuwe bloemenzaak op de hoek was geopend, zag het er bij Brigitte en mij niet bepaald rooskleurig uit. Een nieuwe vaste klant zouden we goed kunnen gebruiken.

Zonder er verder nog over na te denken verkondigde ik: ‘Nou goed dan, ik doe het. Ik ga naar Thiels.’

Brigitte liet het boeket zakken. ‘Serieus?’

‘Uiteraard. Geheel spontaan. Als de tent niet deugt, kan ik hem tenminste met een gerust hart afkraken. En bovendien wil ik vragen of ze toevallig nog op zoek zijn naar een bloemenleverancier,’ zei ik, terwijl ik met mijn duimen naar mezelf wees.

‘Hé, geweldig idee! Nou, veel succes dan. En smakelijk eten.’

Ik haalde mijn handtas uit het keukentje en stak de straat over. Langzaam liep ik langs het terras van Thiels om een steelse blik op de borden van de klanten te werpen. Daar ontdekte ik veel groen spul, noedels, en hier en daar een nogal bloederig stuk vlees. Ik trok mijn neus op en zag mijn vermoedens over de tent bevestigd. Op een bord voor de ingang stonden de lunchgerechten vermeld. Geen soep. Dan kon ik me eigenlijk ook wel

de moeite besparen naar binnen te gaan. Maar toen bedacht ik dat ik daarnet nog tegenover Brigitte over mijn spontaniteit had staan opscheppen en dat ik misschien een nieuwe klant kon binnenhalen. Dus vermande ik me en liep het restaurant in. Maar ver kwam ik niet, want ik bleef geschrokken als aan de grond genageld staan. Het zag er totaal anders uit dan in de tijd van Mr. Lee! De muren waren crème geverfd; slechts één muur had een donkere, diepe roodtint. Overal hingen ingelijste foto's met Hamburgse thema's, zoals het anker aan de boeg van museumsschip Rickmer Rickmers, de ingang van een pakhuis of het straatnaambord van de Große Freiheit. Er waren ongeveer vijftien tafels, die er evenals de bijbehorende stoelen niet bepaald nieuw uitzagen en helemaal niet bij elkaar pasten, maar toch een harmonisch geheel opleverden. Wat me het meest fascineerde was een zelfgemaakte kroonluchter van wijnflessen, die als blikvanger midden in de ruimte hing. Het restaurant kwam helemaal niet over als koel-modernistisch of overdreven hip, maar had op een of andere eigenaardige manier een tegelijkertijd chaotische, gezellige en chique uitstraling, en – of ik het nu wilde of niet – het was een zaak waarin ik me prettig zou kunnen voelen. Alleen over de tafeldecoratie moesten ze nog eens goed nadenken, want die was met slechts een peper- en een zoutvaatje behoorlijk armzalig uitgevallen. Blijkbaar hadden ze inderdaad nog geen bloemenleverancier.

‘Hai!’ Een knappe serveerster kwam naar me toe en glimlachte vriendelijk. ‘Ik ben Anne. Hartelijk welkom in Thiels. Ga zitten. Hier binnen heb je vrije keus, buiten is helaas alles bezet.’

‘Nou, eigenlijk wilde ik eerst alleen eens vragen of hier –’

‘Kijk, hier voor,’ onderbrak ze me ijverig, en ze wees naar een tweepersoonstafeltje. ‘Of wat denk je van een tafel bij het raam?’

Ze liep voor me uit naar een tafel bij het raam en schoof de stoel voor me naar achteren. ‘Ik denk dat dit leuker is. Als je dan niet buiten kunt zitten, kun je in elk geval naar buiten kijken. Wat is het is prachtig weer, hè? Ik hou van de zomer, jij ook?’

Volkomen overdonderd liep ik achter haar aan en ging zitten. ‘Jazeker. Dank je wel. Maar eigenlijk wilde ik eerst vragen of jullie een soep van de dag hebben.’

Anne kletste monter door. ‘Nee, helaas niet. Daar op het bord zie je onze lunchgerechten. Deze week staat er geen soep bij, maar de dagmenu’s zijn allemaal geweldig! Kan ik alvast iets te drinken brengen?’

Shit. Geen soep van de dag. Maar zo makkelijk gaf ik niet op. Misschien konden ze qua soep toch iets maken. Het restaurant was nieuw, ze vonden het vast nog heel belangrijk om hun gasten een plezier te doen. ‘Ja, ik wil graag een rabarbersap met spuitwater.’

Anne noteerde mijn bestelling op haar blocnote en wilde er al vandoor gaan.

‘Wacht even. Eh... is het misschien mogelijk soep van het avondmenu te krijgen?’

Er verschenen zorgelijke rimpels op haar voorhoofd. ‘Nou, ik kan de asperges echt warm aanbevelen, die zijn ontzettend lekker. De pasta met snijbietpesto is ook het einde; ik zweer je dat Jens de beste snijbietpesto maakt die je ooit hebt gegeten! Of probeer de salade met gegrilde Greenfields-runderreepjes eens. Bij dit weer is dat misschien, eh... aangenamer dan iets warm.’

Ze was zo overijverig en enthousiast dat ik me echt armzalig begon te voelen. Ik had geen enkele behoefte om snijbiet te proberen, asperges lustte ik niet en die walgelijke bloederige runderreepjes die ik buiten op de borden had gezien, ging ik al

helemaal niet eten! Verdorie, verdorie, verdorie, ik had het toch kunnen weten? Geen soep in deze tent, geen acceptabele soep in heel verdomd Hamburg. Waarschijnlijk zou ik nooit meer 's middags Vietnamese noedelsoep kunnen eten! Wat had de middagpauze dan nog voor zin? O, Mr. Lee, waarom hebt gij mij verlaten?

‘Het klinkt allemaal niet verkeerd, maar... Vroeger zat hier een Vietnamees restaurant, en daar hadden ze altijd een soep van de dag. Ik heb hier elf jaar lang elke dag soep gegeten, begrijp je? Elke dag! Elf jaar lang! Ik bedoel...’ Ik maakte mijn zin niet af, omdat ik besepte hoe vertwijfeld het moest klinken. ‘Zo’n soepje is vast snel gemaakt. Kan dat echt niet?’

Anne keek me even peinzend aan. Toen zei ze heel zachtjes, als tegen een superschichtig paard dat op het punt stond op hol te slaan: ‘Ik zal het in de keuken gaan vragen en kijken wat ik voor je kan doen, oké? En dan breng ik je eerst je rabarbersap. Goed?’

Ze dacht dat ik gestoord was. Overduidelijk. Ik knikte. ‘Ja, hartelijk dank.’

Anne taaide af, en ik vreesde al dat ze zo meteen door de intercom zou verkondigen: ‘Bediening aan keuken, bediening aan keuken, we hebben hier een een-een-tweetje aan tafel zeven. Ik herhaal: een een-een-tweetje aan tafel zeven!’ Maar er gebeurde niets; ze verdween alleen maar door de klapdeur, waarachter zich vermoedelijk de keuken bevond.

Algauw keerde Anne terug, met een blij lachje om haar lippen. ‘Weet je wat? Lukas maakt een heerlijk snijbietsoepje met parmezaanchips voor je,’ meldde ze vrolijk. ‘Of de vissoep van het avondmenu. Wat je liever hebt.’

O man, de situatie werd steeds onverdraaglijker! ‘Dat is aar-

dig, maar helaas eet ik geen snijbiet. En ook geen vis. We kunnen het beter maar vergeten, en ik –'

'Nee, wacht!' riep Anne, die waarschijnlijk bang was dat ik de zaak overal op internet als volkomen inflexibel zou beoordelen. 'Ik haal Lukas even, dan kun je direct met hem bespreken wat er mogelijk is, oké?' En ze was alweer verdwenen, om even later met een jonge man in een zwart koksjasje terug te keren.

Hij was rond de twintig en heel knap met zijn blonde haar en felgroene ogen. Maar zijn gezichtsuitdrukking verried onmiskenbaar dat hij behoorlijk geagiteerd was. 'Hai. Nou, als je geen snijbiet en geen vis eet, zou ik een aspergecrèmesoepje voor je kunnen maken. Is dat misschien oké?'

Mijn stemming daalde steeds verder, en de tent begon me zo langzamerhand op de zenuwen te werken. 'Asperges eet ik helaas ook niet. Het spijt me.'

'Nou, eerlijk gezegd...'

'Noedelsoep zou super zijn,' stelde ik voor. 'Die hoeft ook niet speciaal Vietnamees te zijn.'

Hij trok een wenkbrauw op, heel licht, maar goed merkbaar. 'Eh... ik haal de chef even,' zei hij, en hij verdween door de klapdeur.

Goed idee! Dan kon ik me er niet alleen bij de baas hoogstpersoonlijk over beklagen dat hij Mr. Lee had weggejaagd en dat er tegenwoordig nergens meer fatsoenlijke soep te vinden was, maar hem ook meteen vragen of hij misschien een bloemenleverancier nodig had. Het was vast en zeker zo'n blits type met een ver opengeknoopt lila overhemd en een gouden kettinkje die het restaurant gebruikte om geld wit te wassen.

'Jij bent dus die soepfreak?'

Ik was zo in gedachten verzonken dat ik helemaal niet ge-

merkt had dat Lukas' chef uit de keuken was gekomen. Ik keek op en was bijzonder verrast. Voor me stond een donkerharige man van naar schatting een jaar of dertig. En het was geen lila-overhemd-met-gouden-kettinkjefiguur, maar een kok, zoals zijn zwarte koksjasje en zwarte spijkerbroek verrieden. Hij stak me zijn hand toe. 'Hallo. Ik ben Jens Thiel.'

Beduusd schudde ik zijn hand. 'Isabelle Wagner.'

'Hallo Isabelle, leuk om kennis met je te maken,' zei hij, waarna hij zich met een zucht op de stoel tegenover me liet vallen. 'Eigenlijk heb ik helemaal geen tijd voor dit gesprek, maar het is niet jouw schuld dat noch het hoofd van de bediening, noch mijn souschef weet hoe ze jou... dit probleem... moet aanpakken. Als ik het goed heb begrepen, zou je graag soep willen hebben?'

Ik knikte. 'Klopt.'

Op dat moment zette Anne een groot glas rabarbersap voor me neer. 'Alsjeblieft.'

'Dank je wel.' Ik wachtte tot ze aftaaide, maar ze bleef geïnteresseerd naar ons staan kijken.

Jens fronste even zijn voorhoofd, maar zei niets en wendde zich in plaats daarvan weer tot mij. 'Oké, dus Lukas heeft je heel vriendelijk drie soorten soep aangeboden, maar geen daarvan kan je bekoren. Je eet liever Vietnamese noedelsoep. Klopt dat ook?'

Uit zijn mond klonk het als een nogal onbeschaamde wens, en dat was het toch helemaal niet geweest. 'Nee, ik heb alleen maar noedelsoep voorgesteld, maar er speciaal bij gezegd dat het geen Vietnamese hoeft te zijn. Hoewel hier vroeger een uitstekend Vietnamees restaurant zat, en daar hadden ze erg goede noedelsoep.'

Jens Thiel begon te lachen. ‘Mr. Lee. Ja, die was echt uitstekend. Heb je ooit bij hem een blik in de keuken geworpen?’

‘Nee, hoezo?’

Hij maakte een wegwerpgebaar. ‘Ach, zomaar.’

Ik overwoog even om door te vragen, maar besloot dat ik liever helemaal niet wilde weten hoe het er in Mr. Lees keuken had uitgezien. ‘Hoe dan ook, ik werk in de bloemenzaak hiertegenover, en ik at altijd de soep van de dag bij Mr. Lee. Noedelsoep dus. Want de soep van de dag was altijd noedelsoep.’

‘Elf jaar lang,’ voegde Anne eraan toe.

‘Ja. Dat klinkt misschien raar, maar ’s middags eet ik nu eenmaal altijd soep.’

‘Tja, dat begrijp ik wel,’ zei Jens ernstig, maar de fonkeling in zijn donkere ogen verried dat hij zich vrolijk over me maakte. ‘Soep speelt in jouw leven een centrale rol.’

‘Precies,’ zei ik weerspannig. Ze mochten van me denken wat ze wilden. ‘En ik zie niet wat nou het probleem is om dat voor me te maken. Ik bedoel, je moet toch flexibel zijn?’

Jens snoof en zei: ‘O ja?’ Maar ik vervolgde onverstoord: ‘Ikzelf bijvoorbeeld ben niet zo’n fan van rozen. Maar wanneer jij in de winkel komt en een bos rozen bestelt, dan maak ik er een voor je klaar. Omdat de klant nu eenmaal koning is, begrijp je?’

‘Nee, dat begrijpt hij niet,’ antwoordde Anne in zijn plaats. ‘Jens heeft van zijn leven nog nooit een vrouw bloemen gegeven, laat staan rozen. Zelfs zijn echtgenote niet.’

Wat? Was hij getrouwd? Je zou medelijden met die vrouw krijgen, omdat ze nooit eens bloemen van hem kreeg!

Jens ging niet op Annes commentaar in. In plaats daarvan zei hij tegen mij: ‘Wat dat betreft, heb je natuurlijk helemaal gelijk. De

klant is koning, en ik moet flexibel zijn. Ik kan het best de menukaart maar helemaal afschaffen, en dan bestelt iedereen simpelweg waar hij trek in heeft, of dat nou een glutenvrije, veganistische bioburger, een lactosevrije bio-crème brûlée of noedelsoep moet zijn. Oké, koningin Isabelle, ik maak die noedelsoep voor je.’

Twee tellen stond ik perplex, maar toen zei ik waardig: ‘Bedankt, dat is echt heel aardig.’

Jens knikte. ‘Goed dat jij ook flexibel bent, dan kun je vast snel een vervangende kok regelen die zich om de andere gasten bekommert terwijl ik in de toko de ingrediënten ga halen en de soep klaarmaak. Maar je zult wel even geduld moeten hebben voor je hem kunt eten, en wel ongeveer zes uur; zo lang duurt het namelijk voor een echt goede Vietnamese noedelsoep klaar is.’

De onbeschaamdheid van die vent sloeg alles! ‘Ik heb er toch speciaal bij gezegd dat het geen Vietnamese noedelsoep hoeft te zijn?’

‘Maar aspergecrème-, snijbiet- of vissoep is ook niet goed.’

‘Nee, dat eet ik allemaal niet.’

‘En waarom niet?’

‘Omdat ik het niet lekker vind.’

‘Wat zou je dan denken van een bord water?’

‘Graag. Gooi er maar een bouillonblokje en een paar noedels in, en we hebben een deal.’

Jens zette een gezicht alsof ik zojuist had verkondigd dat ik Osama bin Laden een prima kerel vond.

‘Een bouillonblokje? Als bouillonblokje en Mr. Lees noedelsoep jouw culinaire horizon voorstellen, verbaast het me niet echt dat je –’

‘Kijk, daar heb je het nou!’ viel ik hem in de rede. ‘Ik kan je

een heel goede cursus over service- en klantgerichtheid aanbevelen, want het ziet er naar uit dat je die dringend nodig hebt. De klant heeft altijd gelijk. Ik geef toch ook geen kritiek op mijn klanten omdat ze van rozen houden?’ In elk geval niet altijd, en als ik het wel doe, dan heel subtiel, voegde ik er in gedachten aan toe.

‘Waarom heb je het nou toch steeds over rozen? Rozen en soep, rozen en soep...’ mopperde Jens. ‘Dat is toch niet normaal?’

Op dat moment kuchte Anne hoorbaar. ‘Wees alsjeblieft zo fatsoenlijk om dit vreedzaam op te lossen, oké? Bovendien, Jens, weet ik zeker dat Lukas daar binnen in z’n eentje begint door te draaien.’ Daarbij knikte ze in de richting van de keuken.

Ik voelde dat ik rood aanliep, en ook Jens keek beteuterd. Hij slaakte een diepe zucht en streek met zijn hand door zijn haar. ‘Het spijt me dat ik zo tegen je ben uitgevallen. Het is momenteel nogal stressvol, maar daar kun jij natuurlijk niets mee, en het is dom om dat op jou af te reageren.’

‘Al goed. Het spijt mij dat ik dat zei van die cursus,’ zei ik timide.

‘Ga nou maar,’ zei Anne tevreden, en ze liet ons alleen om zelf weer aan het werk te gaan.

‘Je zou eerder spijt moeten hebben van dat bouillonblokje,’ zei Jens. Hij sloeg licht met zijn handen op het tafelblad en stond op. ‘Nou, het plan is als volgt: jij doet vanmiddag eens iets volstrekt idioots en eet geen soep, maar pasta met snijbietpesto. Je vindt het vast lekker, vertrouw mij maar.’

Wantrouwig keek ik hem aan. ‘Waarom zou ik? Ik ken jou toch helemaal niet?’

‘Waag het er dan op. Ik mag dan op het punt van service- en

klantgerichtheid niet zo bedreven zijn als jij, maar ik ben een verdomd goeie kok. Vertrouw me gewoon maar,' herhaalde hij.

Ik wilde al antwoorden dat ik 's middags altijd soep at en dat hij zijn snijbiet anders maar in z'n je-weet-wel kon steken, maar toen hoorde ik ergens diep vanbinnen een stemmetje roepen: als je wilt dat het met die vent nog wat wordt wat de bloemen betreft, moet je het nu niet verpesten!

'Best,' zei ik ten slotte. 'Ik krijg zo wel een beetje het gevoel dat ik een wild dier ben dat bijgevoerd en getemd moet worden, maar vooruit.'

'Geweldig,' antwoordde Jens met een lachje. 'Voor voorkeursbehandelingen heb ik nu namelijk geen tijd meer.' Toen liet hij me alleen.

Nog geen tien minuten later kwam mijn eten. Tot mijn verrassing bracht niet Anne, maar Jens hoogstpersoonlijk het buitenproportionele pastabord naar mijn tafel. Hij zette het neer met de woorden: 'Zo, alstublieft, dame,' en hij keek me verwachtingsvol aan.

Lieve help, ik had gehoopt mijn eten in een servet te kunnen laten verdwijnen en te kunnen huichelen dat het heerlijk was. Noodgedwongen richtte ik me op mijn bord. Hm. Op het eerste gezicht zag het er helemaal zo slecht niet uit. De snijbiet was als zodanig nauwelijks nog herkenbaar; ik kon slechts een paar kleine blaadjes ontdekken, die fris en knapperig leken. Kerstomaatjes en pijnboompitten vervolmaakten de pesto.

'Als je nog langer naar je eten blijft staren, wordt het koud,' zei Jens.

Ik pakte mijn vork en prikte een paar noedels op. 'Dat ziet er echt goed uit. En het ruikt ook lekker.' Dat laatste was gelogen.

Er stroomden zoveel verschillende geuren en aroma's mijn neus binnen dat die volkomen overbelast was. Knoflook, Parmezaanse kaas, olijfolie – en alles werd overheerst door een onbekende, intense geur, die van de snijbiet afkomstig moest zijn. 'Je hebt een heel mooi restaurant,' zei ik, in plaats van de vork in mijn mond te steken.

Jens keek me geïrriteerd aan. 'Eh... dank je.'

'Graag gedaan. De foto's vind ik mooi. En die flessenkroonluchter is echt geweldig. Heb je die zelf gemaakt?'

'Nee, een maat van me.'

'O. Heel cool.'

Met een ongeduldig gebaar naar mijn bord zei hij: 'Proef nou toch eens.'

Nooit van mijn leven! 'Het is me alleen opgevallen dat er nog wel wat aan de ambiance gedaan zou kunnen worden.' Met mijn volle vork wees ik naar het midden van de tafel. 'Wat decoratie. Kaarsen of windlichten. Een bloemetje.'

'Bloemetje?' vroeg Jens ongelovig. 'Heeft iemand al eens tegen je gezegd dat je wat eigenaardig overkomt?'

'Nee, nog nooit,' loog ik.

'Dat kan ik moeilijk geloven. En heb ik het bij het juiste eind als ik aanneem dat juist jij met je bloemenwinkel je voortaan met de ambiance hier bezig zou willen houden?'

'Weliswaar is het strikt genomen niet mijn bloemenwinkel – in elk geval nóg niet – maar ja, dat klopt.' Ik legde mijn vork op het bord. 'Je moet weten dat ik er echt goed in ben. Ik verzorg al jaren de decoraties bij bruiloften en uitvaarten, en mijn cliënten zijn altijd heel –'

'Dat kan wel zijn, maar het moet er hier niet gaan uitzien zoals bij bruiloften of begrafenissen,' onderbrak Jens me. 'Ik wil

hier geen kitscherig truttig struikgewas op de tafels hebben dat de mensen bedwelmt en ze van het eten afleidt.’

‘Mijn decoraties zijn absoluut niet kitscherig, en truttig al helemaal niet! Je zou ze op z’n minst beleefdheidshalve eens kunnen bekijken.’

‘En jij zou op z’n minst beleefdheidshalve mijn eten eens kunnen proeven,’ antwoordde hij koeltjes.

‘Ik zei toch meteen al dat ik geen snijbiet lust?’

‘En ik heb de pest aan bloemen!’

In mijn hoofd klonk de beroemde melodie van de Vijfde van Beethoven: dadadadaaaa, dadadadaaaa. Had hij de pest aan bloemen? Dat ging me te ver! Ik graaide een tieneurobiljet uit mijn portemonnee en smet het op tafel. ‘Het heeft geen zin met iemand te praten die de pest aan bloemen heeft.’ Met die woorden stond ik op, en nu kwam ik vlak voor Jens te staan, waarbij me opviel dat hij heel wat langer was dan ik. ‘Echt, hoe kun je nou de pest aan bloemen hebben?’

‘Hoe kun je geen snijbiet willen eten?’

‘Die was beslist niet biologisch,’ zei ik snibbig, omdat ik het sterke vermoeden had dat ik hem daarmee zou ergeren. Inderdaad vernauwden zijn ogen zich tot smalle spleetjes, maar voordat hij daar nog iets op kon zeggen, draaide ik me om en verliet het soep-, mensen- en bloemenverachtende restaurant. Als die vent nou gelukkig was met zijn armzalige tent en zijn belachelijke snijbietpesto, oké. Maar mij zou hij er in elk geval nooit meer zien!

‘Wat bleef je lang weg,’ zei Brigitte ter begroeting. ‘Was het leuk?’

‘Zie ik daarnaar uit?’ Ik smet mijn tas onder de bindtafel en begon met heftige bewegingen rozen te ontdoornen.

‘Er was daar geen soep, neem ik aan?’

‘Nee, die was er niet. In plaats daarvan heeft die onbeschaamde Jens Thiel, de kok, me pasta met snijbietpesto opgedrongen. En mijn aanbod om bloemendecoraties voor zijn zaak te maken heeft hij afgeslagen omdat hij – hou je vast – de pest heeft aan bloemen! Ik heb het echt geprobeerd, maar die vent is zo koppig als een ezel!’

‘Jammer. Een nieuwe vaste klant was niet verkeerd geweest.’

Ik gooide de ontdoornde roos achteloos op de tafel en pakte de volgende. ‘Zo erg kan het toch niet zijn, dat we aangewezen zijn op iemand zoals hij?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Brigitte vlug.

‘Hij kan zich er in elk geval op voorbereiden dat ik zijn restaurant overal een slechte beoordeling zal geven. Op heel internet, overal!’ Het was me allang duidelijk dat ik dat niet zou doen, maar het idee de ene gemene afbrekende kritiek na de andere te schrijven, gaf me een zekere genoegdoening.

In de loop van de middag leidde het werk me dusdanig af dat ik tegen sluitingstijd de onzalige ontmoeting met Jens Thiel alweer was vergeten.

Om zeven uur legde Brigitte de kassabon waarop de dagopbrengst was ingevoerd met een luide zucht in de la. ‘Hè, hè, het zit erop.’ Samen gingen we de winkel uit, en toen ik mijn fiets van het slot haalde, vroeg ze: ‘Wat denk je: heb je zin nog even mee naar ons te gaan?’

‘Sorry, maar vandaag kan ik niet,’ zei ik spijtig, want ik zou geen bezwaar hebben gehad tegen een paar boterhammen met tomaat bij Brigitte en haar man Dieter. Hun twee dochters waren volwassen en al lang het huis uit, en ik wist dat Brigitte hen

vreselijk miste. ‘Mama heeft me gebeld. Er is iets niet goed met papa’s rododendron. Daar kan ik maar beter even naar kijken.’

‘Nou, doe de rododendron dan maar de groeten van me.’

Ik zwaaide naar Brigitte ten afscheid, sprong op mijn fiets en ging op weg. Het was een zonnige juni-avond, en zoals altijd wanneer het in Hamburg mooi weer was, gingen de mensen de natuur in. De winkel van Brigitte lag, net als mijn etage, in Winterhude, een levendig en kleurrijk stadsdeel dat de afgelopen jaren steeds meer in zwang was geraakt. Trendy designwinkels, cafés en restaurants hadden gaandeweg de oorspronkelijke winkeliers van hun plaats verdreven en de huren waren met sprongen gestegen. Mijn beste vriendin Kathi had al eens een paar keer voorzichtig opgemerkt dat Schumachers Bloemenzaak inmiddels een beetje stijf overkwam en dat de nieuwe bloemenwinkel op de hoek duidelijk hipper was. Die scheen de Winterhuders in elk geval te bevallen. Maar Brigitte stond volledig achter haar concept. Ze wilde geen poespas, maar degelijkheid en eerlijke prijzen. Dat begreep ik wel, en bovendien was ik ook juist gesteld op onze winkel zoals die was. Maar soms was ik bang dat Kathi gelijk had en dat het ons op een gegeven moment duur zou komen te staan als we ons niet aan de veranderde omstandigheden aanpasten.

Kappen met die doemdenkerij, Isa, dacht ik. Daarvoor is het veel te mooi weer. De rijwind waaide in mijn gezicht en door mijn haar en deed de rok van mijn jurk opbollen; de zon verwarmde mijn huid. Ik hield van dit jaargetijde met het frisse, intense groen van de bomen en de weelderig bloeiende rododendron- en hortensiastruiken. Op zo’n prachtige dag als vandaag was er gewoon geen plaats voor negatieve gedachten, besloot ik toen ik de hoofdstraat naar het Ohlsdorfer kerkhof

insloeg. Ik stapte af en liep met mijn fiets aan de hand tussen de rijen graven door tot ik bij de achterste, zonnigste plaats kwam.

‘Hoe zeggen ze dat ook alweer: eind goed, al goed. En als het goed is, betekent dat nog niet het einde. Klopt dat, papa?’ zei ik tegen zijn grafsteen terwijl ik mijn fiets neerzette. ‘Sorry, dat was een beetje tactloos.’

Eigenlijk was die verontschuldiging onnodig, want mijn vader was een geweldig mens en zou me mijn opmerking beslist niet kwalijk hebben genomen. Ik had hem weliswaar nooit echt leren kennen, maar mijn moeder had me alles over hem verteld. Toen ik met mijn bloemistenopleiding begon, had ze de zorg voor het graf aan mij overgedragen, en dus kwam ik hier al jaren elke donderdagavond.

‘Ik hoorde dat je een probleem had met je rododendron?’ mompelde ik terwijl ik kerkhoftuingereedschap achter de grafsteen vandaan haalde. ‘Laat dan maar eens zien.’ Ik bekeek de struik, die ik al zes jaar geleden had geplant. ‘O lieve help,’ riep ik verschrikt toen ik de bruine vlekken op de bladeren en de verdorde takken en knoppen zag. Ontegenzeglijk schimmel. Maar welke soort? Mijn god, hopelijk niet die horrorzwam die verantwoordelijk was voor de eikensterfte in Amerika! Blijkbaar hield die ook van rododendrons. Nog maar pas geleden had ik in een tijdschrift gelezen dat hij ook in Noord-Duitsland...

‘Hai, Isabelle,’ hoorde ik achter me een stem die me uit mijn doemscenario haalde. Ik draaide me om en ontdekte Tom, de jonge hovenier van het kerkhof, die voor dit gedeelte verantwoordelijk was. Hij had me al eens deskundig advies gegeven, en op dit moment leek hij een geschenk uit de hemel. ‘Alles goed?’ wilde hij weten.

‘Nee! Kun je hier alsjeblieft even naar kijken?’

Tom liet de kruiwagen met tuinafval op het pad staan en kwam naar me toe.

Ik wees naar de rododendron. ‘Wat is dat voor een snertzwam? Toch niet die *Phytophthora ramorum*?’

‘Ach, onzin.’ Tom bukte zich om de plant beter te kunnen bekijken. ‘Dat is een heel nare veld-, bos- en weidezwan.’

‘Hoe kun je dat zo zeker weten? Moet je niet eerst een monster nemen en dat naar het lab sturen en... geen idee... de plantenziektedienst informeren, en –’

‘Omdat de *Phytophthora ramorum* hier niet voorkomt, heel simpel,’ onderbrak Tom me. ‘Geloof me, als die zwam zich op mijn kerkhof had verspreid, dan zou ik het weten.’ Hij haalde een sigaret tevoorschijn die hij achter zijn oor had gestoken, en stak hem aan – net als in een oude western, wanneer de sheriff verkondigde dat er in zijn stad geen misdaad bestond. ‘Snijd gewoon alle aangetaste gedeelten eraf en besproei hem met een bestrijdingsmiddel, dan komt hij er wel weer bovenop.’

Opluchting maakte zich van me meester, want het zou me aan het hart zijn gegaan als ik die struik had moeten weghalen. Hij was nog zo klein geweest toen ik hem plantte, en bovendien had mijn vader, zo wist ik van mijn moeder, een voorliefde gehad voor juist deze rododendronsoort. ‘Godzijdank!’ riep ik stralend tegen Tom.

Hij nam een flinke trek van zijn sigaret en keek me peinzend aan. ‘Als je wilt, doe ik dat morgen voor je.’

‘Echt?’

‘Natuurlijk. Je haar zit leuk, trouwens.’

‘O.’ Gevleid streek ik een haarlok van mijn voorhoofd. ‘Eigenlijk is er niets aan veranderd, maar evengoed bedankt.’

‘Hm. Zeg eens...’ Hij stakte even. ‘Zou je zin hebben om een keer ergens met me te gaan eten?’

Oeps! Was het niet een beetje vreemd om een vrouw op een kerkhof mee uit te vragen? Aan de andere kant: waar had hij het anders moeten doen? We zagen elkaar alleen maar hier. En Tom was eigenlijk heel aardig en behulpzaam. Hij had verstand van planten. En hij zag er best goed uit. Op een of andere manier sterk. Dus waarom niet? ‘Jazeker,’ zei ik ten slotte. ‘Graag.’

‘Cool.’ Hij drukte zijn sigaret uit op de grond en gooide de peuk daarna in de kruiwagen. ‘Oké, dan bel ik je. En morgen doe ik meteen iets aan de rododendron.’

‘Ontzettend bedankt, Tom, dat is heel aardig van je.’

We wisselden onze nummers uit, en toen ging hij er met zijn kruiwagen vandoor.

Ik trok nog wat onkruid uit en gaf de planten water, zowel op papa’s graf als op dat van zijn buurman Walter Fritzschnier. GELIEFD EN NIET VERGETEN, stond er als toevoeging onder de naam op zijn grafsteen, maar het graf leek altijd zo verlaten en verwaarloosd dat ik dat sterk betwijfelde en het niet kon laten ervoor te zorgen.

Een uur later zette ik mijn fiets voor mijn huis op slot en klom naar de zolderverdieping op de vijfde etage. Ik schopte mijn ballerina’s van mijn voeten, zette de ramen open en schonk in het piepkleine keukentje een glas ijsthee in. In dit appartement was alles klein, en het bestond vrijwel uitsluitend uit schuin dak. Maar ik hield ervan; het was mijn burcht, mijn thuis, en bovendien was het geweldig. De oude houten vloerplanken kraakten onder mijn voeten, ik had elk vertrek in een andere kleur ge-

schilderd, en door het keukenraam en vanaf het balkon kon ik prachtig de drukte op straat bekijken.

In de woonkamer maakte ik het me gemakkelijk op de bank. Ik pakte mijn laptop, logde in op internet en zocht in de media-theek de aflevering van die dag van mijn dagelijkse soap *Liefde! Liefde! Liefde!* die ik vanwege het kerkhofbezoek had gemist. Al gauw was ik helemaal verdiept in de geschiedenis van Lara en Pascal, die veel van elkaar hielden en toch niet nader tot elkaar kwamen. Al 578 afleveringen lang draaiden ze om elkaar heen zonder eindelijk eens klare taal te spreken. Ik voeg me dikwijls af hoe je zo grenzeloos stom kon zijn. Wanneer je je grote, ware liefde tegenkwam, dan wist je dat toch meteen? Zo was het ook met mijn ouders gegaan. Ze hadden elkaar in de jaren tachtig in een disco in Hamburg leren kennen. Mijn moeder had staan dansen op *Nur Geträumt* van Nena, en was daarbij op een man gebotst die aan de rand van de dansvloer stond. Hij ving haar op, ze keken elkaar in de ogen en... BAM: de grote liefde! Vanaf het eerste moment was het tussen hen volkomen duidelijk geweest. En zo hoorde het ook.

Ikzelf wachtte helaas al sinds zevenentwintig jaar, drie gestrande relaties en naar mijn gevoel duizend dates op zo'n zelfde moment: de BAM. Ook bij Tom op het kerkhof was die uitgebleven. Aan de andere kant: bij alle romantiek moest je ook een restje pragmatisme bewaren. Tom was aardig en verdiende een kans.

Mijn blik viel op mijn geluksmomentenpot, die in de boekenkast naast een foto van mijn vader stond. Kathi had me op mijn verjaardag een heel mooie glazen snoeppot en een stapel bontgekleurde notitieblaadjes overhandigd en gezegd: 'Van nu af aan noteer je elk gelukkig moment en gooi je het in de pot. Over een

jaar lees je al die mooie momenten door en dan zul je zien dat het leven helemaal niet zo beroerd is.'

In die tijd had ik het net uitgemaakt met mijn toenmalige vriend en maakte ik een behoorlijk depri fase door. Sindsdien gebruikte ik mijn geluksmomentenpot, en ik verheugde me er al op hem op mijn achtentwintigste verjaardag in oktober open te maken. Voor vandaag schoten me zelfs twee geluksmomenten te binnen. Op een geel blaadje schreef ik: 'Papa's rododendron is door schimmel aangetast, maar het is geen *Phytophthora ramorum*. Geluk bij een ongeluk.' Daarna pakte ik een blauw blaadje. 'Tom heeft me mee uit gevraagd. Op het kerkhof! Vreemd moment, maar ik ben blij dat hij het gedaan heeft.' Ik gooide de briefjes in de pot, schroefde het deksel erop en zette hem terug op de plank.